

П(ј)есме безимене – Жарко Бумбић

*
**

Времену вријеме
отвара корице.

Нечитко дани
сахрањују живот.

Голуждрави откуцаји
пробијају предвечерја.

Загрљени промашаји
под резом реченице ропћу.

У сраму,
самотно,
дотрајавају привиђења.

*
**

Живот,
покорен почетком,
у беоњачама смрти
сабласно полаже јаје.

Виле у стаништима
раскомотиле осакаћене дојке,
док даждевњаци
лижу земљана ребра.

**

Плазе поскоци
пооране бразде.

Препукло сјеме
расквасало раоне рачве.

У смрти живота
огољели недостижи зјапе.

На уснама,
ко трбушна грозница,
умире вријеме.

**

Скичи сипљиво псето
из располућене утробе.

Лају неподметнути ати
из раскрвављених урлика.

Пресјечени гркљани,
ко црне чавке,
аждају живота ждери.

Звијери
раздиру јутро,
заудара буђ
из подераних крпа времена.

Разбацани комади смисла,
леже
на пустим пасиштинама.

*
**

Камено ињем
шарганово гнијездо спава.

Ни гробу похода,
ни јутерњу свитај.

Чекањем
срце изблиједело
зрачењем белутка
у сузи.

Камено ињем
шарганово гнијездо спава.

*
**

Стење
светиња слобода.

Јарци
деру револуцију.

Последњи комад проје
развлаче
бијесни пси.

Скапава насамарени дух
док локве крви
ничу по чекаоницама.

*
**

Помилуј чело
ко потиљак.

Дани, данима
скотови.

Гази обданицом,
ко кроз суноврате,
мртвим сјенама
привиде.

Сумраку причешће,
промуклих недостижа.

*
**

Отичи
патњом мојом,
пречиста
каменоклета нирвано.

У дневи порода ми
не гнијезди
презмијско клупче.

Оштрином ока уздрени.

Отичи патњом мојом
пречиста каменоклета нирвано.

Плачи,
преслаба јазбино плача.

Плачите,
немушти свједоци времена.

У безплачу,
кукавице се гнијезде.

*
**

Гнијездо,
ко срце дубоко,
ко огањ
топло.

Уплетени дани,
низ грло
јутра просипају,
и росу
на дугину шару
навлаче.

*
**

Зрно моје непосијано,
гдје ли ћу те наћи,
гдје ли ћу те посијати.

У груди празне,
у срце болно,
у крв замућену,
у сузу непуштену,

у вријеме прохујало.

*
**

Постиди се животе,
већ једном,
поручи молитву за покајање.

Нек громка звона лупају
о празно срце Доротеја.

Окупај се у сузи
и скини са себе
ушљиве вашке судбине,

како би будуће ноћи
покупиле празнину овога дана.

